

פרשה תרומה תשפ"ג

ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עמדים:

יסוד ולימוד גדול יש בפרשה, עה"פ ועשית את הקרשים למשכן עצי שטים עומדים (שמות כו, טו) אמרו חז"ל (יומא עב.) שעומדים דרך גדילתן. והרי בנין המשכן הוא כנגד האדם (עי' בס' נפש החיים א, ד), כדרך ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד, נמצא המשכן בלבו של האדם. ועצי שטים המעמידים את המשכן תנאי יש בהם, שיעמדו כדרך גדילתן. רמז והדרכה יש בזה לכל אדם, שעליו להעמיד ולבנות את עצמו כדרך גדילתו. כל אחד גדל בסביבה אחרת, במשפחה ובמקום שבו הניחו השי"ת. ושם בתוכו טבע, ונתן לו כשרונות ותכונות המיוחדות רק לו, ובמשך צמיחתו הרי הושפע מכל הנ"ל. ועליו לדעת, כי דרך עבודתו ומילוי תפקידו צריכה שתהיה כדרך גדילתו. ולא כנגד. עם טבעו ועם הרגליו, עם שפתו וסביבתו ועולמו הפרטי, מתוך כל זה, ולא כנגד כל זה, תהיה עלייתו בתורה ויר"ש.

רגיל היה מו"ר הג"ר חיים שמואלביץ זצ"ל לומר, אין זה שהמידות אצל האדם נחלקות לרעות וטובות, אלא ישנם מידות רבות באדם, ובידו נמצאת ההכרעה כיצד לפעול איתם. אם יקחם למקום רע או יכוונם לטוב. כי זאת אישיותו ואין בלתי, ולא יוכל לשנות או ללכת נגד טבעו כלל. רק להעמיד יסודותיו ובניית עצמו בדרך גידולו.

לא ללכת פנגד הטבע

כך מצאנו אצל יתרו, כמ"ש ויחד יתרו (שמות יח, ט) ופירש"י נעשה בשרו חדודין חדודין מיצר על אפוד מצרים. ונראה שאין זה בדרך ביקורת עליו שהרגיש בצער מצרים, אלא השלמה לכל מה שעשה. מפני שכעת בא להתקרב לכלל ישראל עם טבעו ולא הלך נגדו, ובטבעו היתה לו הרגשה של נשיאה בעול, ביחוד שהיה אצלם ולפני שהתקרב לפני השכינה היה קרוב עמהם, וזה מחייב שגם ירגיש את צער מצרים. ולא נלחם בזה.